

Simfonia urbana en cablejat menor

Una obra mestra de l'arquitectura espontània i el simbolisme visual, aquest racó d'edifici ens convida a una contemplació profunda. Les línies negres i sinuoses dels cables dansen amb una llibertat que desafia qualsevol normativa de l'espai públic, evocant el gest llibertari de l'art abstracte. El quadre elèctric, tímid però decidit, emergeix com un tòtem postmodern que parla de la connexió universal (o potser no) entre l'ésser humà i el voltatge incert de la vida.

L'ús del color ocre rovellat a la barana superior aporta un toc de decadència poètica, un subtil recordatori del pas del temps que tot ho transforma... o tot ho ignora. El cable enrotllat a la dreta, en una espiral de misteri, podria ser llegit com una metàfora de la vida mateixa: un embolic inexplicable però necessari.

I com oblidar la llum de paret, testimoni mut de nits de claror incerta i connexions interrompudes. Una peça que, sens dubte, mereix un lloc d'honor en qualsevol galeria d'art contemporani... o en el catàleg de l'empresa de manteniment.

Una veritable oda a la improvisació, a l'estètica de l'inevitable i al geni anònim que, amb quatre brides i cap pla, ens regala aquesta composició inoblidable